

PERSMAP

-there is no why here-

© Kurt d'Haeseleer

-there is no why here- is een productie van Muziektheater Transparant en Teatro Comunale di Bologna in coproductie met deSingel en in samenwerking met Institute for Living Voice en GRAME, centre national de création musicale, Lyon.

CREDITS

Compositie en concept – **Andrea Molino**

Libretto – **Giorgio Van Straten**

Dirigent – **Andrea Molino**

Regie – **Wouter Van Looy**

Decor – **Ief Spincemaille**

Video – **Kurt d'Haeseleer**

Licht – **Daniele Naldi**

Kostuums – **Johanna Trudzinski**

Muzikale uitvoering – **Brussels Philharmonic • BLINDMAN [sax] Roeland Vanhoorne / Koen Maes en [drums] Tom De Cock / Hannes Nieuwlaet / Stijn Schoofs**

Zang – **David Moss • Anna Linardou • Aline Goffin • Annelinde Bruijs • Sander De Winne**

Worstelaars - **Worstelclub Olympus Kapellen.**

-there is no why here- is een productie van Muziektheater Transparant en Teatro Comunale di Bologna in coproductie met deSingel en in samenwerking met Institute for Living Voice en GRAME, centre national de création musicale, Lyon.

SPEELLIJST

22 & 23 mei – 20.00 uur, deSingel

INHOUD

Driven by thirst, I eyed a fine icicle outside the window, within hand's reach. I opened the window and broke off the icicle but at once a large, heavy guard prowling outside brutally snatched it away from me. - Warum? - I asked him in my poor German. - Hier ist kein warum, - (there is no why here), he replied, pushing me inside with a shove.

Primo Levi, *Se questo è un uomo*

There remains, however, one fundamental problem, which was implicitly present in all those postwar trials and which must be mentioned here because it touches upon one of the central moral questions of all time, namely upon the nature and function of human judgement. [...] Those few who were still able to tell right from wrong went really only by their own judgements, and they did so freely; there were no rules to be abided by, under which the particular cases with which they were confronted could be subsumed. They had to decide each instance as it arose, because no rules existed for the unprecedented.

Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem: a report on the Banality of Evil*

Social morality is contingent upon the individual's capacity to take responsible decisions, to make the fundamental choice between right and wrong; this capacity comes from this mysterious core - the very essence of the human person. This essence, however, cannot come into being or exist in a vacuum. It is deeply vulnerable and profoundly dependent on a climate of life; on freedom in the deepest sense; not license, but freedom to grow: within family, within community, within nations, and within human society as a whole. The fact of its existence therefore – the very fact of our existence as valid individuals – is evidence of our interdependence and of our responsibility for each other.

Gitta Sereny, *In That Darkness*

Het onderscheid tussen 'goed' en 'kwaad' lijkt niet alleen voor religieuze leiders klaar en duidelijk. Ook George Bush wist zeker dat zijn "war on terror" een "war of good against evil" was. Bij nader inzien, lijkt het nochtans onmogelijk om in een geglobaliseerde en multiculturele wereld een objectieve, door iedereen aanvaarde definitie van beide categorieën te geven.

Andrea Molino: "The good and evil of a context might represent a personal or subjective judgment, a societal norm, or either's claim to an absolute value related to the human nature or transcendent religious standard for that context. But the development of a global and intercultural society has highlighted the contradictions and the mutual incompatibility of different existing perceptions, showing how the traditional tools used to deal with this issue are not anymore appropriate."

De titel *–there is no why here–* komt uit “If This Is A Man” van Primo Levi: hij kreeg dit antwoord van een bewaker in Auschwitz nadat die een ijspegel van hem afpakte die hij wou smelten om zijn dorst te lessen. In navolging van Hannah Arendt schetst *-there is no why here-* “het fundamentele probleem van de aard en functie van het menselijke oordeel”, het probleem van de verantwoordelijkheid ook. De voorstelling wil geen klare oplossingen of duidelijke statements bieden, maar veeleer een veelheid aan verschillende, soms contradictorische bijdragen. Videobeelden, live gefilmd door camera’s on stage of door externe webcams, vormen een organisch contrapunt bij de voorstelling. De muzikanten bespelen de video, die deel uitmaakt van de muzikale compositie, als een instrument.

Andrea Molino: “The project chooses to follow a non-narrative and non-metaphoric path. The Austrian philosopher Jean Améry, a survivor of Auschwitz, writes:

“It would be totally senseless to try and describe here the pain that was inflicted on me. Was it 'like a red-hot iron in my shoulders', and was another 'like a dull wooden stake that had been driven into the back of my head'? One comparison would only stand for the other, and in the end we would be hoaxed by the hopeless merry-go-round of figurative speech. The pain was what it was. Beyond that there is nothing to say. If someone wanted to impart his physical pain, he would be forced to inflict it and thereby become a torturer himself.”

Also in this case the metaphoric language fails exactly where it would be most useful: in those situations which ultimately define the very essence of the human condition.

The flow of the performance is thus created through a continuous sequence of musical-theatrical *moments*, each one approaching one or more aspects of the theme, connected through a non-narrative but linear dramaturgy. Different materials – texts from different sources, audiovisuals contributions, live connections with other locations – closely linked to the main theme, will be worked out in the dramaturgy and inserted into the theatrical language. In general, it is not our intention to offer to the audience any kind of “statement”, in any part of the performance. Our task is to develop an emotional, non-verbal and immediate (i.e. non-mediated, direct) theatrical language which intends to be capable to catch the attention and the perception of the audience on an associative and intuitive rather than rational level.”

BIOGRAFIEËN

Andrea Molino (°1964) werd bekend als componist met een onthutsend video- en muziektheaterwerk *Those who speak in a faint voice*, een project over de doodstraf, en met de multimediale muziektheaterproducties *Credo* en *Winners*.

In 1996 en 1997 was hij muzikaal directeur van de Pocket Opera Company van Nuremberg en van 2000 tot 2006 nam hij het artistiek directeurschap waar voor de muziekafdeling van Fabrica. Tijdens het seizoen 2007-2008 was hij gastartiest aan Le Fresnoy in Lille (Frankrijk). In 2009 werd hij artistiek directeur van het World Venice Forum, waar hij als curator optrad voor het festival *The Garden of Forking Paths* en dirigeerde er zijn eigen multimediaal concert *Of Flowers and Flames*, ter gelegenheid van de 25ste verjaardag van de ramp in Bhopal, India.

Zijn meest recente project *Three Mile Island*, over het nucleair ongeval in Pennsylvania in 1979, werd gecreëerd in maart 2012 in de ZKM in Karlsruhe. Uitvoerders waren de Neue Vocalsolisten Stuttgart en het Klangforum Wien. Het project werd gelauwerd met de Music Theatre Now Award in 2013.

Andrea Molino is internationaal actief als dirigent. Hij trad op in het Sydney Opera House in Australië en op het Sydney Festival, in het Teatro La Fenice in Venetië (o.a. met de wereldpremière van Bruno Maderna's *Requiem*), het Edinburgh International Festival, het Konzerthaus in Wenen, de Philharmonie van Berlijn, het Arts Center in Melbourne, het Queensland Music Festival, het Brisbane Festival en verschillende andere internationale operahuizen en festivals.

Giorgio van Straten (°1955) is een Italiaanse schrijver, redacteur en vertaler. Tussen 1985 en 2002 was Giorgio van Straten voorzitter van het Orchestra Della Toscana; daarna leidde van Straten drie jaar het Maggio Musicale Fiorentino en van 2005 tot 2008 stond hij aan het hoofd van het Palazzo delle Esposizioni in Rome. Op 18 februari 2009 werd Giorgio van Straten benoemd tot lid van de raad van bestuur van de Italiaanse openbare omroep RAI.

Giorgio van Straten mocht in 2000 de *Ordine al merito della Repubblica Italiana* in ontvangst nemen en in datzelfde jaar kreeg hij ook vier literaire prijzen voor zijn werk *Il mio nome a memori*, dat in het Engels werd vertaald als *My Name, A Living Memory*.

Wouter Van Looy (°1966) is één van de meest actieve spelers binnen het internationale muziektheater. Zijn werk werd uitgenodigd door talrijke podia en festivals. Recentelijk ging werk van hem in première in Zürich (Theaterspektakel), Antwerpen (deSingel en de Vlaamse Opera), Mexico (Musica y Escena), Rijsel (Opéra de Lille), Lissabon (Centro Cultural de Belém), Amsterdam (Holland Festival) en Bregenzer Festpsiele, maar ook in vele jongeren- festivals en theaterhuizen.

Zijn interesse in het werken met jonge zangers en podiumkunstenaars vertaalde zich de voorbije jaren in projecten als de jongerenopera en het internationale stemmenproject Institute for Living Voice.

Naast Muziektheater Transparant waar hij de artistieke leiding deelt met Guy Coolen is Wouter Van Looy ook oprichter en artistiek leider van Zonzo Compagnie, de organisatie achter BIG BANG, het avontuurlijk muziekfestival voor een jong publiek dat in 8 steden in Europa actief is. Zonzo Compagnie realiseerde de voorbije seizoenen prijswinnende producties als *Listen to the silence*, *Wagon* en *Starend meisje*. Wouter Van Looy won de YAMA award (2012), een Klara prijs (2013) en een YEAH award (2013).

In het seizoen 2013-2014 gaat hij in première in deSingel (Antwerpen), Centro Cultural de Belém (Lissabon) en de opera van Bologna.

Na zijn studies Wijsbegeerte aan de K.U. Leuven en moderne muziek in Barcelona besloot **Ief Spincemaille** (°1976) in 2006 de weg in te slaan die hij al van kinds af aan bewandelde: het maken van allerlei machines, beelden en installaties. Sinds 2006 heeft hij hiermee een oeuvre ontwikkeld dat gekenmerkt wordt door een pre-wetenschappelijke verwondering voor natuur en techniek die hij vertaalt in een eenvoudige en poëtische beeldtaal.

Zijn eerste werken (*Is the great bear a lonely bear*, 2006) maken veelvuldig gebruik van video en experimenteren met de relatie tussen beeld en werkelijkheid. Een reeks kijkinstrumenten gemaakt tussen 2007 en 2010 (*Reverse Blinking*, *Virtual Ground* etc...) behandelt eveneens deze thematiek, maar deze keer niet met video-technische middelen, maar met analoge lo-fi media.

Met het werk *Behind the Horizon* (2010) verlegt Spincemaille zijn interesse voor techniek/media naar de werkelijkheid zelf. De werken die hieruit volgen, handelen over alledaagse, natuurlijke fenomenen, vaak te nabij om nog zichtbaar te zijn. Met eenvoudige en poëtische werken worden deze verborgen verschijnselen op een nieuwe manier zichtbaar gemaakt. Sterk terugkerende thema's hierbij zijn tijd en licht.

In 2013 verhuisde Spincemaille zijn atelier van het landelijke Bierbeek naar het centrum van Leuven. Dat bracht een nieuwe interesse met zich mee: wat is de plaats van de maker binnen een brede maatschappelijke context? Hiervoor heeft Spincemaille een 'tijdelijke' werkvorm opgericht (De Verbreder). Een cluster van verschillende werken, initiatieven, samenwerkingen, vraagstellingen en presentatie momenten, waarmee hij zijn relatie als maker tot het maatschappelijke en buiten-culturele veld beter probeert te begrijpen.

Spincemaille is tevens actief als beeldend kunstenaar en vormgever voor diverse nationale en internationale theater- en operaproducties. Zijn werk wordt ondersteund door de Werktank, productieplatform voor mediakunst, waarvan hij de eerste drie jaren ook de zakelijk leiding heeft waargenomen en momenteel de technische coördinatie van de verschillende projecten op zich neemt.

Kurt d'Haeseleer (°1974) is sinds 2010 de artistieke leider van de Werktank, een productiehuis voor mediakunst in Bierbeek. Hij is zelf ook videokunstenaar en produceert video's en (interactieve) installaties, zoals *Scripted Emotions*, *Fossilization* en *S*CKMYP*, die gepresenteerd werden op internationale festivals en voorstellingen in Rotterdam, Tokyo, Montréal, Parijs, Berlijn,...

Het werk van d'Haeseleer draait om de visualisatie en symbolisering van de dynamiek van informatie- en dataverkeer in tijden van glasvezelkabels, computers en modems. Hij onderzoekt de lichamelijke en urbanistische impact van snelheid en vertaalt de alomvattende

aanwezigheid van media naar metabeelden. Media worden gesymboliseerd door lagen plakkerige pixeltexturen, noise en interactiviteit. Special effects spelen een belangrijke rol in zijn werk, dat misschien best als een 'pixel-drama' of 'pixel-soap' omschreven kan worden en zich vaak op het snijvlak van schilderkunst, videoclip, cinema en performance bevindt.

Kurt d'Haeseleer werkt regelmatig als videodesigner in het theater, de dans of de opera en maakt ook zijn eigen voorstellingen. Hij ontwerpt het videodesign voor de Ringcyclus van Guy Cassiers in de Scala en heeft samengewerkt met Ictus, Georges Aperghis, Muziektheater Transparant, Collectif Barakha, Isabella Soupart, Jon Hassell, Annabel Schellekens, Joji Inc, TUK, Peter Verhelst, Köhn, en BL!NDMAN . www.werktank.org

Met de nodige ervaring als lichttechnicus werd **Daniele Naldi** (°1963) door het Teatro Comunale van Bologna gekozen om het lichtontwerp te maken voor *La Gatta Inglese*, geregisseerd door Gabriele Salvatores, voor *Il Trionfo Della Notte*, in een regie van Giorgio Marini en voor verschillende andere opera's in het Teatro delle Celebrazioni te. Sinds 1994 is Daniele hoofd belichting en lichtontwerper in het Teatro Comunale.

In 1993 debuteerde hij in het Comunale in Bologna met *Histoire du Soldat*, geregisseerd door Roberto De Simone. Later volgden onder meer *L'Italiana in Algeri*, *Turandot*, *Macbeth*, *Il Caso Makropulos* in een regie van Luca Ronconi, *Pelléas et Mélisande*, *Simon Boccanegra*, *Aida*, *I Puratani* geregisseerd door Pier'Alli, *Tristan et Isolde*, geregisseerd door R. Bergaus en *The Rake's Progress* geregisseerd door C. Biato.

Zijn lange lijst van internationale verwezenlijkingen als lichtontwerper omvat onder andere *Lohengrin* in een regie van Daniele Abbado in het Teatro Euskalduna di Bilbao, *Il Turco in Italia*, geregisseerd door Antonio Calenda in het Teatro San Carlo di Napoli, *Cenerentola* in een regie van Roberto De Simone, *Jerusalem*, geregisseerd door Ivo Guerra in het Teatro Regio di Torino, *L'incoronazione di Poppea*, geregisseerd door Graham Vick in het Teatro Valli di Reggio Emilia, *Maria Stuarda* in een regie van Francesco Esposito in het Teatro Donizetti di Bergamo en in het Teatro di Opera di Marsiglia, *Anna Bolena*, geregisseerd door Jonathan Miller, *Macbeth* geregisseerd door Misha Van Hoecke in het Pala De Andrè in Ravenna en in het Teatro Verdi

di Trieste en La Fille du Regiment in het Teatro Carlo Felice Genova, de New Israeli Opera in Tel Aviv en Cenerentola in het Teatro Grande di Brescia en het Teatro Municipale di Piacenza.

Sinds 2002 is Daniele actief als docent in podiumbelichting en –techniek voor het Ater Training Institute.

Johanna Trudzinski (°1979) werd geboren te Aachen (Duitsland) en studeerde modeontwerp aan de FOD Hamburg en aan de Mode Academie te Antwerpen, waar ze in 2006 met grote onderscheiding afstudeerde. Sinds 2002 ontwerpt ze twee collecties per jaar voor het Duitse modeproject hui-hui, dat in Europa, de VS en Azië verkoopt.

Van 2006 tot 2008 werkte ze als assistent 'creative design' voor het Belgische modeduo A.F. Vandevorst. In 2008 debuteerde ze als kostuumontwerpster voor *Frankenstein* van Ko van den Bosch, geregisseerd door Ola Mafaalani in Amsterdam.

Sindsdien ontwierp ze kostuums voor verschillende producties van Muziektheater Transparant zoals *The Fairy Queen* van Henry Purcell, een samenwerking met Opera de Lille, *Solitude*, met muziek van Henry Purcell, *Pelléas en Mélisande* van Claude Debussy, *Dido and Aeneas* van Henry Purcell en *Songs of war* met muziek van Monteverdi Berio en Heiner Goebbels.

Ze werkte ook samen met Valentine Kempynck voor *Mann Ohne Eigenschaften* (Toneelhuis), naar de roman van Robert Musil, geregisseerd door Guy Cassiers.

Ze ontwerpt ook geregeld voor het Noord Nederlands Toneel, o.a. voor Ola Mafaalani, Ko van den Bosch en Dana Nechustan.

Het saxofoonkwartet **BLINDMAN** werd in 1988 opgericht door Eric Sleichim. Met een traditionele bezetting legde BLINDMAN zich toe op de ontwikkeling van nieuwe speltechnieken en een gevoelige uitbreiding van het repertoire voor saxofoon. In 2008 resulteerde het verlangen naar een meer structurele samenwerking tussen kwartetten van verschillende generaties in de oprichting van een collectief van vier kwartetten. Sindsdien deelt het oorspronkelijke kwartet BLINDMAN [sax] twintig jaar podiumervaring met drie jonge kwartetten: BLINDMAN [drums], BLINDMAN [vox] en BLINDMAN [strings].

Hun multidisciplinaire benadering leverde Eric Sleichim en BL!INDMAN internationale faam op. Ze krijgen sinds hun start opdrachten uit de theater- en danswereld en hebben ondertussen al verschillende stille films van live muziek voorzien. Daarnaast worden Sleichim en BL!INDMAN ook regelmatig gevraagd om programma's op maat van speciale gelegenheden te creëren, zoals het locatieproject *The Raft of the Medusa* bij de opening van het Museum aan de Stroom in Antwerpen.

In het najaar 2013 vierde BL!INDMAN zijn 25ste verjaardag met de uitgave van de cd *FOOT/The Organ of Bach*.

David Moss schrijft het volgende over zijn leven in muziek:

"When my father put his arms around me in 1959 and showed me how to play the drums, I was touched by the power, necessity and mystery that music contains. Drumming and singing have shaped my life ever since. As percussion mutated into singing, I came into contact with the voices of powerful singers such as Diamanda Galas, Joan La Barbara, Meredith Monk and Demetrio Stratos.

Plus:

- a. strong influences from: J.S. Bach, John Cage, John Coltrane, Charles Ives, Tibetan monks*
- b. intensive collaborations with Bill Dixon, Christian Marclay, Heiner Goebbels Luciano Berio, Olga Neuwirth, Helmut Oehring*
- c. performances with hundreds of performers from every genre; thousands of solo and ensemble works (at Berlin Philharmonic Hall, Carnegie Hall, Ruhr Triennale, Whitney Museum, Walker Art Center, Salzburg Festival, etc.)."*

Op cruciale tijdstippen in zijn ontwikkeling, kreeg David Moss erkenning en hulp van een Guggenheim Fellowship, een DAAD Artisti-in-Berlin beurs, en een Interweaving Performance Cultures Center (Free University, Berlin) fellowship.

Vandaag, als directeur van Institute for Living Voice (Berlin) en het MADE Festival (Umeå), en als zanger, met optredens over heel de wereld, weet hij zich geluid en podia toe te eigenen op dramatische en verrassende wijze.

Anna Linardou (°1984) behaalde een diploma burgerlijk ingenieur aan de universiteit van Athene. Ze studeerde moderne zangtechniek bij Areti Topouzide en trad op als soliste op de grote podia en in theaters overal in Griekenland. Ze werkte samen met het Manos Hadjidakis-ensemble voor het album en de concerten “The season of love” met componist Thanos Mikroutsikos, met regisseur Themis Moumoulidis in een muziektheatervoorstelling voor Mikis Theodorakis en met vele gerenommeerde Griekse zangers en muzikanten. Anna is vocaliste in de experimentele groep Vault of Blossomed Ropes en een lid van het muziekcollectief Lüüp.

Annelinde Bruijs (°1991) studeerde dit jaar af in de richting muziektheater aan Codarts in Rotterdam. Tijdens haar opleiding deed ze als stagiaire mee aan twee producties: *Shelter* door het Alba Theaterhuis in een regie van Arlon Luijten en *Arianna* door de Veenfabriek in een regie van Lizzy Timmers. In september was Annelinde te zien tijdens de Internationale Keuze in Rotterdam met de productie *The Humans* van Alexandre Singh, die nadien ook op de biënnale Performa 13 in New York stond.

Naast haar werk als performer onder begeleiding van een regisseur wil Annelinde ook zelf voorstellingen maken. Samen met zeven andere oud-Codarts-studenten is ze daarom bezig met een muziektheatercollectief, Club Gewalt. Bovendien is Annelinde sinds kort ook te horen als zangeres van de band Mass Electric, met onder meer ook Gerry Arling en Bo Koek.

Sander De Winne (°1987) staat al zijn hele leven op een podium. In zijn kinderjaren zong en speelde De Winne mee in diverse projecten van het Gentse jeugdtheater Kopergietery. Hij werkte er samen met – onder meer – componist/luitist Jan Van Outryve, choreograaf Yves Thuwis en zanger/acteur Roel van Kerckhoven. In 2007 begon De Winne aan de opleiding jazzzang aan de School of Arts in Gent, waar hij les kreeg van Sofie Verbruggen, Kristen Cornwell, Bart Defoort en Bart Van Caenegem. Daarna ruilde Sander De Winne het Gentse Conservatorium voor het Koninklijk Conservatorium Antwerpen. Daar behoorden o.a. Kristina Fuchs, Tutu Puoane, Kurt Van Herck en Fay Claassen tot zijn docenten.

Tussen september 2011 en april 2012 studeerde De Winne aan het prestigieuze Jazz-Instituut Berlin, waar hij onder meer bij John Hollenbeck, Kurt Rosenwinkel en Greg Cohen lessen

volgde. In juli 2013 speelde hij mee in *Paard: een opera*, een voorstelling van het theatercollectief Tibaldus en andere hoeren. Sander De Winne treedt ook op met zijn eigen groep, toert met het trio FAVOSAN door Europa en werkt intussen aan een soloproject voor het najaar van 2014.

Aline Goffin (°1989) was tien jaar toen ze als lid van het kinderkoor van de Tsjechische violiste/zangeres Iva Bittova – op tournee in Vlaanderen – voor het eerst op een podium stond. Niet veel later debuteerde ze in de muziektheaterwereld. Goffin speelde de laatste jaren onder andere mee in *Arthur* (Laika & Muziektheater Transparant), *Het Meisje De Jongen De Rivier* (Muziektheater Transparant) en *Starend Meisje* (Zonzo Compagnie). Binnenkort is ze te zien in een nieuwe productie van Muziektheater Transparant, die ze – in samenwerking met de opera van Bologna – ook mee zal helpen creëren. Intussen leende Aline Goffin haar stem ook aan diverse tv-series en animatiefilms en daarnaast componeert ze zelf muziek, waarbij ze de grenzen van het pop en Indie genre opzoekt.

Aline Goffin kreeg zangles van onder meer Claron McFadden en David Moss en studeerde kleinkunst aan Studio Herman Teirlinck en Complete Vocal Technique aan het Complete Vocal Institute in Kopenhagen.

Om de praktijk theoretisch te kunnen kaderen, volgde Goffin bovendien ook nog de bacheloropleiding Nederlands en Theater, Film- en Literatuurwetenschappen en de masteropleiding Theater & Filmwetenschappen.

PERSCONTACT

Séverine Windels

severine@transparant.be

+32 (0)477 84 84 27